

Overigen was de ligging die wij daar in Oostkapelle hadden verre van fraai. Het was een armoedig zaakje, ons hele leger onwaardig. We lagen eerst op een zolder van een koetshuis van een buiten. Was op zichzelf ook al niks. Daarna in barakken in het bosch, waar ik het eens op een nacht heb gehad dat er een rat over mijn hoofd wegliep. Het wemelde daar van het ongedierte. Die keuken stond daar vlak bij en daar kwamen die beesten naar toe en vanzelf ook in die barakken, die maar op de grond gebouwd stonden. Toch had ik daar een schoon leven, want ik was timmerman en ging altijd werken op het dorp aan de Domburgse weg, in de zaak van de Heer Geldof, waar ik ook als kind in huis was. Waren zeer beste mensen. Ik heb nog in ons familiealbum een foto van een zeer klein meisje van een dochter van hen, welke zij bij een soldaat had gehad, maar deze moest dit kind houden. Ik was daar zo mee vertrouwd met die mensen, dat ik nog al eens als de tijd van betalen voor die kerel verstreken was het postwissel naar het hulpkantoortje ging halen voor hen. Ik moest meest fijn werk maken, b.v. tafeltjes en banken voor de kapitein. Ik had dus weinig met de dienst te maken. Alleen moest ik ook wacht doen, omdat er veel stukken geschut in die bossen verspreid stonden en overal wacht bij moest worden gedaan. Daar kon ik niet van onder uit. Toch heb ik menig keer een wacht verkocht. Want dat ging toen vrij makkelijk, daar vele jongens gebrek aan geld hadden. Zulk een wacht kostte dan b.v. een gulden en vijftig cent of twee gulden, maar dan was ik er weer vanaf. Hoe dikwijls heb ik daar midden in de nacht met 2 man door die donkere bospaadjes gedwaald tot aan Domburg toe. Nou dan was ik blij dat het er weer op zat. Eenzaam in zulke bossen 2 uur achtereen op wacht, soms is het wel gebeurd in zwaar onweder. Nou dan was het mij wel eens eng, vooral als ik dan om huis begon te denken. Maar hoe dikwijls heb ik het ook in mijn eenzaamheid gezongen: Maar de Heer' zal uitkomst geven, Hij die 's daags Zijn gunst gebied enz. En het is gebeurd ook. Wij komen dan nu aan het jaar:

1918

Een jaar om nimmer en nooit te vergeten. In het eerste geval voor ons zelf en mijn lieve Vrouw en in de tweede plaats in het wereldgebeuren. We kunnen het noemen het rampjaar, want hoevele gezinnen en mensen zouden dit jaar in rouw gedompeld worden. Bij ons zou dit ook zo wezen, maar ook zou er zeer veel blijdschap bij ons wezen een het jaar zou verstreken zijn.

Eind der maand januari kreeg ik bericht dat ik dadelijk naar huis moest komen in verband met de toestand van Pietje d'r Moeder. De dokter had het zelf opgegeven en zag er niet lang meer te leven in. Nou de dokter had het goed gezien, want op 4 februari stierf zij. Zij zou op 8 febr. 70 jaar oud worden en net op die dag werd zij begraven. We kunnen begrijpen dat Pietje erg bedroefd was en voor haar een zware slag, daar zij zo veel jaren met haar Moeder alleen met Piet was geweest, maar die was meeste tijd van huis. Daar kwam nog bij dat zij de jongste was en nog wel een achteraan komertje. Haar Moeder was 42 jaar toen zij werd geboren. We hebben het later nog al eens schertsend tegen haar gezegd: Je kun wel merken dat jij de jongste was, dat zit er altijd nog in bij je. Ook de kinderen hebben haar daar nog al eens mee geplaagd. Geen wonder dus dat zij veel miste aan haar Moeder, die ook veel van haar hield. Nou, ze heeft ze dan ook zeer goed verzorgd ook, vooral daar zij in haar laatste levensdagen een ziekte er bij had gekregen die erg veel Verzorging en werk meebracht, n.l. waterzucht, zodat we ze soms 3 of 4